

הזהב הבוער

בליל חורפי חזרו מחתונה בכפר קירכדורף שלושה איכרים. היה מאוחר, כבר לקראת הזריחה. שלושתם היו שכנים וגרו באותו הכפר וכך הם רכבו ביחד הביתה.

כשיצאו מהדרך ביער לשדות ראו שיח קטן בוער, מדי פעם בלהט כמו גחלים, מדי פעם שוב בלהבות בהירות.

הם נעמדו וניסו להבין מה פשר הדבר. תחילה חשבו שאלה הם רועי צאן שהדליקו מדורה כדי להתחמם בלילה. אך אז נזכרו כי זה כבר סוף חודש נובמבר ובעונה זו אין עדרים ורועים בשדות.

ואז אמר הצעיר שביניהם "שמעו שכנים! שם בוער האושר שלנו! נעבור בשקט ונמלא את כיסנו בפחמים. אז יהיה לנו מספיק לכל החיים ועוד נוכל לשאול את הדוכס כמה ירצה כסף עבור הארמון שלו."

אך הזקן שביניהם אמר "חס וחלילה שארד מהדרך בשעת לילה המאוחרת הזו! אני מכיר

היטב את "הרוכב" שמפתה 'הלו, הלו, רדו מהדרך!' גם לאיכר שני לא נראה הדבר. אך הצעיר רכב בכל זאת ולמרות שסוסו נרתע והתפרע הוא הגיע עד האש ומלא את כיסיו בפחמים.

השניים האחרים נתקפו בפחד גדול והתחילו לרכב משם בדהרה, אך הצעיר השיג אותם קרוב לכפר ווילמניץ. הם רכבו ביחד עוד כשעה ובאו לכפר שלהם, אבל לא החליפו ביניהם אף מילה.

מרב הדהרה הסוסים היו מכוסים כולם בקצף. לאיכר הצעיר הייתה תחושה כאילו השטן תפס אותו כבר בשערותיו. כשהגיעו לבתיהם היה כבר בוקר בהיר. עכשיו הם רצו לראות מה הביא הצעיר שכיסיו היו כבדים ונתלו כאילו מלאי מטבעות זהב. אך כשהוא הכניס יד לכיס לא מצא אלא עכברים מתים. שני האחרים צחקו "הנה מתנות השטן! לא כדאי היה להיבהל כך!".

אך הם נרתעו מהעכברים והבטיחו לחבר שלהם לא לספר לאיש על ההרפתקה שלו.

לו מנוח. תאוותו לעושר הייתה גדולה והאיכר,
שהיה בדרך כלל עובד טוב וחרוץ התחיל
לצאת אל האש מדי לילה. הוא רכב לשם
בפראות ואבד בכך את הסוסים הטובים
ביותר שלו. איש לא הרגיש שהוא מצא
אוצרות, אלא שהמשק שלו נעשה כל שנה
עלוב יותר ויותר ובסוף, בליל רכיבה אחת,
נעלם הבחור כליל.

מאז לא ראו אותו או את סוסו ורק את כובעו
מצאו דייגים באגם הקרוב. כנראה השטן
משך אותו עד שם בעזרת אור תעתועים. כך
הוא נוהג כלפי אלה שמחפשים אותו ומנסים
להתחבר אליו.

אפשר היה לחשוב שלאיכר בעל העכברים
המתים הספיק הניסיון הזה, אך הוא חשב
עדיין על ערמת הפחמים הלוהטים ואמר
לעצמו "אילו רק היו לי כמה גרגירי מלח בכיס,
הייתי מפזר אותם על הפחמים, כך שהאוצר
היה נשאר למעלה ולא שקע לתחתית
הערמה."

לכן בלילה הבא הוא יצא שוב, אמנם
בחרדה ואימה גדולה, אך התשוקה שלו
לכסף הייתה גדולה מהפחד.

למרות שביום לא נראה באותו המקום כלום
והכל היה ירוק מסביב, בלילה הוא ראה שוב
את האש כמו קודם. הוא ניגש לאש, פיזר
עליה מלח ושוב מילא את כיסיו בפחמים.
אחר כך דהר הביתה מהר ככל האפשר ושמר
לא להוציא הגה מפיו כדי לא לשבור את
הקסם.

כשהגיע הביתה לא מצא בכיסיו אלא שתי
מטבעות פשוטות מפוחמות. הוא שמח מאוד
כי ראה בכך דמי קדימה שנתנו לו הרוחות
והם ההתחלה של עושר. אך גם זאת לא נתן